

Stichting Zelfbeschikking West-Sahara

p/a Leo Ottplaats 39, 3031 CL Rotterdam
tel. 010-2141191 e-mail st.zelfbeschikkingwest-sahara@planet.nl
website: www.west-sahara.nl
Postbanknr. 9523538, t.n.v. St. Zelfbeschikking West-Sahara te Leiden
Ingeschreven bij KvK te Rotterdam onder nr. 24345432

De Stichting Zelfbeschikking West-Sahara voert campagne om het Saharaanse volk in staat te stellen zijn onvervreembare recht op zelfbeschikking uit te oefenen. Het Internationale Gerechtshof in Den Haag kwam in 1975 tot de uitspraak dat het volk van de toenmalige Spaanse Sahara in de gelegenheid gesteld moet worden zelf over zijn staatkundige toekomst te beslissen. De Marokkaanse invasie en daarop volgende bezetting heeft de Saharanen dit recht al meer dan 25 jaar ontzegd.

Nieuwsbrief West-Sahara nr. 6 – 22 april 2004

Tenzij anders vermeld, zijn de *Engelstalige* berichten overgenomen uit *Sahara Analysis*, de elektronische nieuwsbrief van de *Western Sahara Campaign* in Groot-Brittannië. Voor de meest actuele nieuwsberichten verwijzen wij naar de website www.arso.org, met berichten en documenten in diverse talen waaronder Engels.

AKTIVITEITEN IN NEDERLAND

NIEUWE WEBSITE GELANCEERD: WWW.WEST-SAHARA.NL

De Stichting beschikt nu over een website! Deze bevat nu informatie over doelstellingen van de Stichting, over de situatie in de Westelijke Sahara, over lopende en toekomstige activiteiten en campagnes. De verschenen nummers van de Nieuwsbrief zijn erop in te zien, evenals enkele brieven en oproepen die de afgelopen tijd zijn gedaan. De site zal nog verder worden uitgebouwd.

Binnenkort:

DIALEZING VRIJDAG 23 APRIL IN AMSTERDAM

Op vrijdag 23 april vindt in het Ita Wegmanhuis te Amsterdam een dialezing plaats over de Westelijke Sahara. De lezing wordt gehouden door Nicolien Zuidgeest, freelance journalist en auteur van het boek "De laatste kolonie van Afrika; reizen door de Westelijke Sahara" dat zojuist is verschenen. Zij vertelt over de ontmoetingen met de Saharaanse nomaden in Zuid-Marokko en de Westelijke Sahara, over de strijd tussen Marokko en de Saharaanse bevrijdingsbeweging Polisario om deze voormalig Spaanse kolonie en over de 150.000 Saharaanse vluchtelingen die al meer dan 30 jaar in vluchtelingenkampen in Algerije wonen.

Tijd: 20.00 - 22.15

Plaats: Weteringschans 74, Amsterdam

Toegang: 5 euro

MAROKKAANSE ANTIDEMOCRATISCHE PRAKTIJKEN IN NEDERLAND

Op 15 april vond in het Tropentheater (van het Koninklijk Instituut voor de Tropen) een boekpresentatie en een debat plaats over de kwestie van de Westelijke Sahara. Het debat was georganiseerd door het KIT, uitgeverij Bulaq, de NCDO (Nederlandse Commissie voor Duurzame Ontwikkeling) en de NVJ (Nederlandse Vereniging van Journalisten). Daags voor het debat meende de tweede man van de Marokkaanse ambassade het KIT onder druk te moeten zetten. Van de directie werd niet alleen geëist dat het debat en de daaraan voorafgaande boekpresentatie werden afgelast, maar er werd ook geprotesteerd (sic) tegen de

titel van het boek (*De laatste kolonie van Afrika; reizen door de Westelijke Sahara*), tegen de titel van het debat ('Het grootste taboe van Marokko') en tegen de deelname van de Marokkaanse journalist Ali Lmrabet. Deze heeft in Marokko vastgezeten wegens zijn kritische verhalen over het koningshuis en het Marokkaanse beleid inzake de Westelijke Sahara. Daarnaast is vanuit de Marokkaanse gemeenschap, bij monde van een Amsterdams deelgemeenteraadslid van Marokkaanse origine, kenbaar gemaakt aan het KIT dat als het debat niet afgelast werd, er tweeduizend Marokkanen zouden komen stenen gooien.

Het KIT voelde zich hierdoor zodanig bedreigd, dat het de politie waarschuwde, die zich inderdaad al vroeg en demonstratief voor het gebouw posteerde. Verder raadpleegde het het ministerie van Buitenlandse Zaken.

De Stichting Zelfbeschikking West-Sahara acht het ontoelaatbaar dat de Marokkaanse ambassade zich mengt in de uitoefening van het recht op vrije meningsuiting, zelfs hier in Nederland. Het optreden van de ambassade getuigt ervan dat Marokko tot veel bereid is om zijn illegale bezetting van de Westelijke Sahara en het vertrappen van het internationaal recht te verdoezelen. Zij intimideert niet alleen de Marokkaanse (en Saharaanse) gemeenschap in Nederland, maar zet deze ook aan om Nederlandse instellingen te bedreigen met de intentie een eerlijk publiek debat, met alle daarbij behorende argumenten, te voorkomen.

Het debat zelf was voornamelijk een discussie tussen de talrijke Marokkanen (voornamelijk vanwege de ambassade) en de Nederlandse panelleden (de auteur van het boek, de volkenrechtdeskundige De Waart en de Marokkaanse journalist). Daarbij kwam duidelijk naar voren dat de Marokkaanse propaganda geen steekhoudende argumenten naar voren kan brengen, soms tot grote hilariteit van de aanwezigen. De Saharaanse stem werd niet gehoord. Saharanen in Nederland zijn bang om zich uit te spreken, verhullen soms zelfs hun Saharaanse identiteit, en komen dus ook niet naar publieke debatten of bijeenkomsten.

Het treurige is dat de praktijken van de ambassade zich niet tot dit soort laakbare interventies beperken. Het zet, al jarenlang, de Saharaanse gemeenschap onder druk. Rechtstreeks of via stromannen geeft zij te verstaan dat er represailles volgen indien zij zich niet scharen achter de "marokkaniteit van de Sahara" of zelfs zich zouden uitspreken voor zelfbeschikking of onafhankelijkheid van de Westelijke Sahara. Zo zet zich de repressie in bezet gebied van de Westelijke Sahara zich voort in Nederland.

De Stichting heeft hierover op 19 april een persbericht verspreid, naar een groot aantal media, naar het ministerie van Buitenlandse Zaken, naar politieke partijen en leden van Tweede Kamer en Europese Parlement. Tevens is de minister van Buitenlandse Zaken, de heer Bot, verzocht de Marokkaanse ambassade te kennen te geven dat deze praktijken in de Nederlandse rechtsorde niet getolereerd worden en dat Marokko ook de int

De volledige tekst van dit bericht is te lezen op de website van de Stichting: www.west-sahara.nl

VISSEN IN TROEBEL WATER

Vier Nederlandse rederijen (Cornelis Vrolijk, Jaczon, Parlevliet en hebben hun voornemen bekend gemaakt om (opnieuw) te gaan vissen voor de kust van West-Sahara. Een woordvoerder van de PFA heeft dit voornemen kenbaar gemaakt in een artikel in de NRC van 12 februari 2004. De bevissing van de West-Saharaanse kustwateren wordt door de Stichting als illegaal beschouwd, als politiek onverantwoord en moreel verwerpelijk.

De Stichting heeft bij de vier bedrijven hiertegen geprotesteerd, en heeft aan Minister Veerman van Landbouw, Visserij en Voedselkwaliteit gevraagd alles in het werk te stellen te voorkomen dat de vier reders hun visserijactiviteiten in dit gebied hervatten.

Tussen 1999 en 2001 visten de vier bedrijven al in de West-Saharaanse kustwateren. Dat gebeurde op grond van een overeenkomst met Marokko. De Stichting wijst er echter op dat West-Sahara sinds 1976 door Marokko is bezet, dat deze bezetting internationaal is veroordeeld en dat haar bevolking zich nog moet kunnen uitspreken over de staatkundige toekomst van deze voormalige Spaanse kolonie. Als gevolg daarvan moet de exploitatie van natuurlijke rijkdommen zonder instemming van de rechthebbende (het volk van de West-Sahara en diens vertegenwoordiger het Front Polisario) als illegaal worden beschouwd. Dit standpunt is in januari 2002 bevestigd in een rapport van Hans Corell, Legal Counsel (Onder-Secretaris-Generaal voor Juridische Zaken) van de VN.

“De Veiligheidsraad probeert er alles aan te doen het volk van de Westelijke Sahara daadwerkelijk zijn recht op zelfbeschikking te laten uitoefenen door middel van een referendum, maar alle pogingen daartoe stuiten op een onverzettelijk ‘nee’ van de kant van de bezetter”, aldus de Stichting in haar brief aan Minister Veerman. “Het is in deze context een volstrekt verkeerd politiek signaal de weigerachtige houding van Marokko tegenover uitoefening van het recht op zelfbeschikking op een indirecte wijze te belonen”. En het zou niet bepaald getuigen van “verantwoord ondernemerschap” zoals bepleit door het ministerie van Buitenlandse Zaken.

De Stichting dringt er bij de vissers op aan het volk van de West-Sahara, dat voor een groot gedeelte in vluchtelingenkampen leeft bij de Algerijnse stad Tindouf, financieel te compenseren voor de door de bedrijven gepleegde roof van zijn bodemschatten gedurende de afgelopen jaren. Overigens hebben diverse hoge legerofficieren van het Marokkaanse leger grote belangen in de visserij voor de Saharaanse kust, en is het gevaar van overbevissing levensgroot aanwezig.

De Stichting roept iedereen op bij de bedrijven te protesteren. De adressen zijn:

- Jaczon BV, Postbus 84210, 2508 AE Den Haag, mail: jaczon@jaczon.nl
- Parlevliet en Van der Plas, Postbus 504, 2220 AM Katwijk, mail: fish@parlevliet-vanderplas.nl
- W. van de Zwam en Zn, Postbus 82024, 2508 EA Den Haag, mail: info@vanderzwam.nl
- Cornelis Vrolijk, Postbus 54, 1970 AB IJmuiden, mail: info@cv-ym.nl

De volledige tekst van de brief aan minister Veerman en aan de vier bedrijven zijn te vinden op www.west-sahara.nl.

NIEUWS UIT DE WESTELIJKE SAHARA

ABDELAZIZ IN THE USA

Meetings with Annan and Baker

SADR President Mohamed Abdelaziz has just completed a tour of the United States. He met both Kofi Annan (in New York) and James Baker (in Houston), and reiterated the POLISARIO Front's commitment to total cooperation with the UN Security Council over Western Sahara, contrasting this with Morocco's behaviour. There are now less than 4 weeks until the current mandate of MINURSO expires. It was extended until April 30th to allow Baker to undertake further talks with Morocco, as the Security Council is still waiting for Morocco's response to Kofi Annan's October call for them to accept Mr Baker's latest peace plan.

Speaking in Washington

In addition to these UN meetings, Mr Abdelaziz spoke at a dinner in Washington organised by the Congress Foreign Affairs group and the Defence Forum Foundation, where he outlined the latest developments in the Western Sahara conflict.

OCCUPIED TERRITORIES; TAMEK DEFENDED

In March we noted the Moroccan media's attempt to hound released Prisoner of Conscience Ali Salem Tamek out of Western Sahara and Morocco. A number of other Saharawi activists in El Aaiun have released a statement describing this campaign as a threat to freedom of expression, saluting Tamek's courage and appealing to activists and the international community to offer support to Tamek and to pressure Morocco to respect his right to his political beliefs. As they point out, he is only asking for international law to be implemented! See <http://www.birdhso.org/>.

Two Spanish lawyers and human rights observers also visited Tamek at his house in Assa to discuss the latest developments, with ex-disappeared activist Brahim Dahane and other Saharawi former political prisoners. This drew the attention of the Moroccan security forces who surrounded the house for the duration of the lawyer's eight-hour stay.

Op 9 januari 2004 werd een groep Saharaanse (en Marokkaanse) politieke gevangenen vrijgelaten uit Marokkaanse gevangenissen. Onder hen Ali Salem Tamek. In zijn geboorteplaats Assa (Zuid-Marokko) werd hij samen met de andere vrijgelaten Saharanen groots onthaald. In feite liep het uit op een grote Saharaanse demonstratie tegen de Marokkaanse bezetting van West-Sahara. (foto SPS)

International Women's Day – Saharawi/Moroccan human rights cooperation (arso)

On occasion of a meeting organized by a Moroccan women's NGO in collaboration with the human rights organizations AMDH and OMDH for international women's day, the former disappeared and detained Saharawi woman Aminatou Haidar spoke about the Moroccan authorities' repression in Western Sahara. She reproached the press and the Moroccan political parties for their silence. The organising committee gave Aminatou a gift and promised to visit her and Saharawi victims of human rights violations.

DAKHLA PROTEST BROKEN UP

Police forces dispersed a sit-in organized outside the town hall of the wilaya of Dakhla on 8th March, to claim various social rights like the right to work and the right to housing. During a brutal intervention a Saharawi citizen, Mohamed Fadel Sidiya Baray was arrested. His sister, who tried to intervene, was seriously wounded after being attached to a police car and dragged 50 meters.

Europe: MEPs appeal for aid and support for Saharawis

The European Parliament Intergroup "Peace for the Saharawi People" met on the 10th March and released a statement highlighting the lack of humanitarian aid supplies in the Saharawi refugee camps, in particular medical supplies. The UN's food aid programme for the camps is also chronically underfunded. This appeal follows a visit by Margot Kessler, President of the Group, to the camps. They also noted the many reports of abuses by the Moroccan security forces during the visit of

Saharawi refugees under the UN exchange programme, describing “a climate of intimidation, impunity and daily terror” created by the “well-recognised torturer Hariz El Arbi... and his deputy Rabii Abdelhak”.

Overview: Families Reunited

Saharawi Refugees Visit Western Sahara under UN “Confidence-Building” Measures (ARSO, La Nouvelle Republique Algeria UNHCR, IRIN, AFP)

On March 5th, the UN’s long-awaited programme of family exchanges between Saharawis in the refugee camps and the occupied territory of Western Sahara began. Twenty-one Saharawis, from 9 families, boarded a UNHCR Antonov plane in Tindouf and landed a little later in El Aaiun airport. A similar number travelled in the opposite direction to meet their relatives in the refugee camps.

De eerste groep Saharanen uit bezet El Ayoun komt aan op het vliegveld van Tindouf, overgebracht door een vliegtuig van de VN, voor een weerzien na 28 jaar van hun familie in de vluchtelingenkampen. (foto SPS)

After lengthy negotiations involving the UN and the parties, the implementation of “confidence-building measures” is taking off. Earlier in the year, a UN phone line between the refugee camps and El Ayoun was opened. Now the visits: and soon it is hoped that the UN will run a regular mail service between the camps and the occupied territories.

The exchanges between Saharawi families are now happening on a weekly basis. The UN HCR reports that over 8500 people have been registered to take part, and the number is still going up. The towns of Dakhla, Bougedor and Smara will begin to be visited in the next few weeks. Priority is given to the most acute cases, for example where there is a serious illness of a close relation, or children separated from their parents.

Moroccan regime reaction

The Moroccan establishment appears to have reacted with some discomfort and confusion when confronted with the reality of Saharawi refugees not under their control at large in Western Sahara. On the one hand, Hamid Chabar, co-ordinating the Moroccan end of the exchange, complained to the UN about the refugees' statements in support of the POLISARIO Front, saying that they had agreed not to say anything political. Bachir Rir Ahmed Salem, a refugee who made such statements, has described how he spoke out after he felt provoked by a Moroccan journalist (La Nouvelle Republique, Algeria, 31st March). But according to the official Moroccan press agency report of the refugees' visit, "In all their statements, they expressed their love of the mother country and their wish that the question of the Sahara should be resolved within the framework of sovereignty and the territorial unity of the kingdom" !

There is a more sinister side to this. Saharawi human rights activists report that the Moroccan security services stepped up their activities during the first visit from the refugees, threatening dire reprisals against anyone who made a public display of solidarity with the refugees. 2002 Rafto Prize for Human Rights Laureate Sidi Mohamed Daddah has drawn attention to the role played by Haariz Laarbi, current head of the Moroccan General Intelligence services and allegedly an infamous torturer.

The visits and the peace process

The exchange visits represent a great victory for humane values. The simple goal of allowing people to see their long-lost relatives again is now permitted and is being achieved as you read this. But, while humanitarian in purpose, it is interesting to consider if they experience of these exchanges will have any knock-on effects on the political situation.

It is true that mobile phones have allowed some communication between the camps and the territories, and even that these are not the first ever meetings between separated Saharawi families. Quite a few Saharawis from the camps have been able to travel into Mauritania and meet up with their relatives in border towns - when their relatives are able to get out of Western Sahara.

But the confidence building measures are clearly a step up from such uncertain and informal (and expensive) arrangements. With the authority of the UN behind them, they permit Saharawis to openly visit their own country without having to feign allegiance to Morocco. They can make phone calls – and hopefully write letters – without fear of them being read by the secret police. They are proof that positive change is possible. And this in turn may raise hopes of political progress at the UN.

As well as seeing their loved ones again, the refugees have also seen their capital city again. After so many years, this is clearly an emotional experience. It is not surprising that some of them spoke out about their hopes for independence. It's probably the first time in 28 years that anyone has been able to make pro-independence statements in El Ayoun without being arrested. The experience may well prove inspirational.

It is likely to inspire Saharawis living under Moroccan rule too. The current jumpiness of the Moroccan security services reported by human rights activists suggests they share this view. Khalil Sidi M'Hamed, SADR minister for the Occupied Territories, noted the increase in activism in the occupied territories, commenting that "fear has changed sides" (Les Debats, Algeria). Reunions with their compatriots who have built their own "state in exile" in the refugee camps, and indeed visits to the camps, will be powerful experiences for Saharawis who have spent the last 28 years under Moroccan rule.

It is unlikely that many Saharawis will be tempted to give up the camps for life under Moroccan rule. Over the years a few Saharawis have returned from the camps, despairing of any political progress and desperate to see their families again. If anything, one would expect the establishment of regular visits to lessen the pressures of separation which might drive people to chance life under occupation. Let us hope that these visits mark the beginning of the end of the tragedy of the separated Saharawi people.